

Jeg ønsker blot at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage). Der var jo i hans Udtalelser ikke saa lidt af det, vi ere vant til at høre f. Eks. gennem Højres Presse, idet han talte om det Sprog, de Følelser o. s. v., der kom til Orde i "Socialdemokraten" og fra anden Side. Jeg vil tillade mig at sige til det ærede Medlem, at det skal vistnok være meget vanskeligt at finde i den socialdemokratistiske Presse eller blandt Socialdemokrater Udtalelser, der kunne staa Maal med Udgydelser som dem, der til Eksempel i sin Tid fremkom endog saa i et saa privilegeret Organ som "Berlingske Tidende". Jeg er temmelig sikker paa, at de Artikler, der ved mere end een Lejlighed ere fremkomne der, og som paa den mest perfride Maade have sigtet Folk, som man uaturligvis ikke har uvovet at navngive, for at være haade Bedragere og Slynkler o. s. v., vilde man lede længe efter at finde noget til blandt Socialdemokraterne. Nej, i Retning af at ophidse det bestaaende Samfund mod Arbejdernes naturlige Bestræbelser efter at skaffe sig bedre Livsmaal har Højres Presse staaet saa smukke Reforder, at jeg ikke tror, at der er Grund til at antage, at de skulle kunne overgaa fra anden Side. Saa sagde det ærede Medlem: vi staa lyttende og ventende! han bebrejdede os, at vi ikke havde skaffet os et andet Bidrag til Løsningen af Spørgsmaalet om, hvorledes man skulde understøtte arbejdsløse, og han talte om, at det er gaaet galt i Sveits med denne Sag, fordi Opgaven er saa frygtelig vanskelig. Ja, det kan godt være, at det er en frygtelig vanskelig Opgave; hvis det ikke var det, havde det været lettere for mine Medforslagsstillere og mig at fremsætte et Forslag her. Vi have søgt at bidrage vort til Løsningen ved at sige: Skulle vi ikke i Løbet af 4—5 Aar se, hvad vi kunne bringe ud af Sagen ved Samarbejde mellem Arbejderorganisationerne og Lovgivningsmagten, idet vi forsøge at oprette Klasser, som Arbejderne selv administrere, og som de saa Tilflugt til af Statskassen. Dergennem vilde man naa noget, og det vil jeg gøre, men det vil det ærede Medlem ikke; han staa lyttende og ventende! Jeg forstaaer meget godt, at det ikke er nogen særlig Opgave for det ærede Medlem at saa indrettet Understøttelsesklasser for arbejdsløse, det er jo den samme Stilling, som indtages af de Samfundsklasser, hvortil det ærede Medlem hører. Naar de stille sig meget velvillig, sige de: Ja, vi lytte og vente, vi gøre bare ikke noget, og naar vi saa komme med Forslag, sige de: det er ikke ad denne Vej, det er ikke paa denne Maade

o. s. v. Men selv møde frem med noget, det gør man ikke, det indlader man sig ikke paa. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at det var en ubesøjet Sigteelse — han formede det jo meget skarpt juridisk — naar jeg havde sagt, at Lovgivningsmagten var tilbøjelig til at vælte Byrden over paa den store Befolkning. Det ærede Medlem var aabenbart lidt bange for, at jeg skulde have nævnt Brændevinsskatten, men jeg behøvede saaamænd ikke at nævne den, thi vor hele Skattebasis er et ganske tydeligt Bevis for, hvem der har regeret, hvilke Klasser der har staaet for Styret hidtil. Man har sørget for at faa Skatterne lagte saaledes, at de falde paa det almindelige Forbrug og derigennem komme til at bæres af den store Befolkning. Man har sørget for, at den indirekte Beskatning er Basis, for Eksempel for hele Statsbesatningen, og det ærede Medlems Meningsfæller — jeg vil ikke sige det ærede Medlem selv — blandt andre det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) var jo en meget kølig Ven, ja, jeg har vel Ret til at sige, naar jeg læser det Blad, der repræsenterer hans Ansuelser: en meget stor Modstander af det Forsøg paa Gennemførelsen af en direkte Statskat, der er fremsat af den nuværende Regering. Naar det ærede Medlem for Fredensborg var Tilhænger af Forslaget, gaar jeg ham ikke for nær ved at sige, at man, naar man som han bor ude paa Landet og har Hartkornsskatter at betale, nok kan ønske nogen Nedgang og Forandring i disse. I det hele taget er det ganske naturligt, at da den arbejdende Klasse hidtil slet ikke eller kun i meget ringe Grad har været repræsenteret i Rigsdagen, have de andre Samfundsklassers Repræsentanter lagt Forholdet til Rette, saaledes som det passede dem, og jeg skal saaamænd endog saa gaa saa vidt at erkende, at det maasse slet ikke har været med nogen overdreven ond Vilje, at man har gjort dette. Man har gjort det, ikke fordi man just mente, at det var det rigtige, men det passede i ens Interesser, og da ingen protesterede, ja saa var der jo heller ikke noget urigtigt i at gaa frem paa denne Maade. Nu er Forholdet dog lidt anderledes. Arbejdsklassen er direkte repræsenteret, og den stiller sine Forslag, stiller sine Krav, og saa synes jeg, at man fra den anden Side, i Stedet for at sige: ja, vi erkende, at Arbejdsløsheden er en Ulykke osv., men vi kunne ikke være med til disse Foranstaltninger, I have ikke bidraget noget til Løsningen af Spørgsmaalet, burde være kommen med et Forslag, som man fandt mere acceptabelt, men det gør man heller ikke: man lytter og venter! Sag